

Dos mesos i un dia al Nepal (LII)

text TONYO FIBLA

10-12-2008 Dimecres

Anem a l'òptica però no hi ha llum així que em fan tornar aquesta tarda a partir de les dues.

Comprem cervell, peix i iogurt per a la festa d'aquesta nit que ha de venir la família de Sabina a conèixer als Bajracharia.

Quan apleguem a casa el terrat de la casa està ple de fogons i gent que prepara menjar. A mi em toca preparar les pataques fregides i afilar el ganivet per a picar la carn.

Torno al centre de la ciutat per a graduar-me la vista i de passada a preguntar per les samarretes que vam encomanar per a Àlvar i per a mi del trek dels Annapurnes. No he pogut agarrar-les perquè no porto diners ja que he hagut de deixar un diposit per a les ulleres.

De fer-me unes ulleres progressives amb unes bones lents i muntura ací a fer-me-les a Benicarló hi ha molta diferència de preu. Serà aproximadament la quarta part del que valen al poble.

En tornar a casa Bijay continua el tràfec pel terrat i poc a poc va venint la gent. Sobre les sis aplega la primera remesa de Baktapur i al cap d'una hora la mare i la germana de Sabina, ja no té pare, va faltar ja fa molts anys.

En una sala coberta amb una estora han preparat uns sofàs i unes tauletes i allí va seient tota la família. Només la família de la núvia, cap membre familiar del nuvi pot sure amb els convidats. No hi ha cap cerimònia religiosa, només presentació de la família i cal donar una bona imatge.

Baje està al control de tot i vetla perquè es faça tot com toca.

De la família del nuvi falten *kanxa baje* que està a un funeral i Amala, la meua nova germana, i les filles que estan a la cerimònia dels tres mesos després de la mort del pare i avi respectivament. Per als difunts ací es fan cerimònies al mes, als tres mesos, a l'any, ... I totes les cerimònies acaben en convit, menjant. Millor dit, són menjar.

Quan està tota la família de la núvia aposentada comencem a baixar-los el sopar. Primer, l'aperitiu i després el menjar de festa, xiura, flocs d'arròs, amb tots els acompanyaments adients. Per a acabar els servim els postres.

Abans de baixar els postres veig que comencen a discutir, jo no entenc res, només capto una paraula *kerá* (plàtan). *Kera* per ací, *kerá* per allà, fins que al final pregunto: "Què passa amb tanta *kerá*?"

Llavors Mukti m'explica que tots els aliment que han servit i falten servir estan ja determinats per la tradició. S'han de servir tot i en l'ordre establert. Ahir a cada la núvia van ser els mateixos.

Estan "numerats" i el iogurt ha d'anar acompanyat de plàtans i n'hi ha pocs. Els han tallat massa prompte i ara estan enfosquits n'han de posar de nous i han d'anar a buscar-ne.



A tot açò baje està desesperat buscant-me per a fer un *potxi, potxi* (mitat, mitat). Mitja cervesa per a cadascú. Alguns dies, quan vaig a casa *baje* compro una cervesa i en la fem meitat, meitat.

L'avi té 95 anys i va de bòlid per la cervesa però el fill gran li'n deixa beure.

Crec que un gotet de cervesa algun dia a aquestes edats i amb la vitalitat que té aquest home poc mal li pot fer. I si li'n fa, què? Té la vida feta i que l'acabe de viure bé i feliç.

Quan se'n va anar tota la família de la núvia ens posem a sopar i després a fer la xarradeta. La gent jove comença a desfilar: s'ha acabat el casament, per tant, s'han acabat les partides de cartes. Aquesta nit tots a dormir a ca seua.

Bijay està molt interessat en que la festa, l'última del casament de son germà, surta bé i que estem tots. Quan ens n'anem cap a casa està satisfet, molt content i a la vegada un poc trist. Ell ha portat tot el pes del casament de son germà. Ja des de Benicarló, quan parlava amb els pares, organitzava coses per al casament i aquest mes i mig que portem ací ha estat de molta tensió.



CEIP ÀNGEL ESTEBAN: ENCARA NOMÉS BARRAÇONS



FORMIGÓ I SENDES VERDES PER A LA COSTA NORD



BON NADAL



Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

labonaradio 99,9FM

www.labonaradio.com

RECICLEM LA RÀDIO!!!

De Bon Rotllo
de 10,00h a 13,30h amb
Maribel López i Mariola Nos

benihort
fruiteries
Benicarló Vinarós Peníscola

Desitja
Bon Nadal
i Bon Any Nou

Regala vida sana!!



Bon Nadal



Ajuntament
de Benicarló

*L'ajuntament de Benicarló
us desitja un Bon Nadal
i un 2011 ple de salut
i projectes complits*

CLUB HANDBOL BENICARLÓ

text CHB

COPA "4 COLORS" – COPA NADAL

Primera jornada de la Copa "4 Colors". Aquesta primera jornada com a Copa Nadal.

Á. ESTEBAN 7 – CATALÀ 3
MARQUÉS 6 – RÓDENAS 4
CATALÀ 3 – RÓDENAS 11
A. ESTEBAN 5 – MARQUÉS 8

CADET FEMENÍ

CH BENICARLÓ - 12
CB MARISTES ALGEMESÍ - 56

Partit jugat contra un dels equips forts de la categoria. L'equip va aguantar els primers minuts, poc a poc les valencianes van anar demostrant la seua qualitat.

Per part del Benicarló van jugar: Wisden, Maria Rakraki, Paola, Leila, María Febrer, Anastasia i Azahara.

CADET MASCULÍ

CH BENICARLÓ - 14
BM ALMASSORA - 40

Partit assequible a priori però al final va resultar més complicat de lo esperat. Els jugadors locals van començar nerviosos i això va permetre que el visitants se n'anaren en el marcador (3-22 al minut 30).

En la segona part es va millorar en defensa i va haver més efectivitat en l'atac però la distancia ja era insalvable.

Per part del Benicarló van jugar: David Raya en la porteria, Àlex Sigüenza, Àlex Roca, Kevin, Àlex Reguera, Marcos, Danut, Juan, Jonay, Javi, Sergi, David Martínez i Bruno.

SENIOR MASCULÍ
CH BENICARLÓ - 21
BM ALQUERIES - 25

Un altre cop més del mateix. Una setmana més, en 15 minuts es va perdre el partit. El partit es va controlar durant els primers 25 minuts, on el Benicarló anava dominant en el joc i en el marcador. Dos pèrdues de pilota van permetre a l'Alquerias capgirar el marcador (7-9 minut 30).

El descans va servir per a tranquil·litzar el joc local i donar les ordres adients per tal de rectificar les poques errades que s'havien comès. Malauradament, dos noves pèrdues de pilota van ampliar la distancia a 4 gols (7-11 minut 35). A partir d'aleshores era el moment de "currar" per tal d'aconseguir un resultat positiu. Desgraciadament, quan més possibilitat havia de retallar distancies, l'equip va caure en el joc del contrari, de protestar totes les decisions arbitrals, cosa que els va descentrar i a falta de 10 minuts els va traure del partit. Al final, derrota dura contra un rival directe.

Per part del Benicarló van jugar Enrique, Miguel i Joel a la porteria, David, Pau, Àngel, Mustafà, Jesús, Víctor, Fede, Jose, Iñiqui i Salva.



Barracons: Conselleria d'Educació "no sabe, no contesta"

Representants del AMPA del CEIP Àngel Esteban es van manifestar per a reclamar la licitació de les obres del nou centre escolar i acabar amb la situació d'aules prefabricades en la qual es troben.

text REDACCIÓ

Antonio Peinado, representant dels pares i mares dels alumnes, va explicar que tenen por "que comence el nou curs, el col·legi no estiga fet encara i hàgem de seguir en els barracons" en els quals s'imparteixen classes als alumnes des que es va crear el centre escolar, fa ara quatre cursos escolars. Peinado va destacar que "ni conselleria ni CIEGSA ens donen notícies sobre la licitació, ens diuen que tranquils que pròximament eixirà la licitació però passa el temps i no es fa res". Els pares han reclamat a conselleria que actue abans que siga massa tard doncs "l'any que ve hi ha tres classes que s'han de desdoblar i ens faltará espai" va lamentar. En aquests moments, el centre escolar està situat en un solar de propietat municipal en el qual els xiquets reben classes en aules prefabricades, a l'espera que l'administració autonòmica complisca la seua promesa amb el municipi i construísca el nou col·legi en els terrenys que el consistori li va cedir en el seu moment.

En aquest sentit, els pares han manifestat la seua satisfacció per la gestió de l'equip de govern en la matèria ja que "estan complint amb tot", van indicar. En aquests moments s'està urbanitzant el PAI que acollirà el nou centre escolar i l'edil d'Urbanisme, Antonio Cuenca, va assenyalar que s'ha demanat a l'empresa encarregada dels treballs "que facen primer la urbanització del solar del col·legi i dels vials confrontants" per a agilitar els tràmits al màxim.

"Des del mes de setembre estem esperant notícies de conselleria i encara no han dit qui serà la constructora que faça el nou centre escolar", van lamentar els pares afectats. Així les coses, han anunciat que la d'esta setmana és la primera de



la sèrie d'accions reivindicatives que pensen engegar per a reclamar una resposta de l'administració. "Tenim el suport de l'ajuntament, de tots els pares, professors i de la resta de Ampas de Benicarló", van recordar. De fet, representants de diferents grups polítics, sindicals i d'altres col·lectius escolars es van unir a la protesta dels pares, ja que no és la primera vegada que Benicarló viu una situació similar. L'últim capítol relacionat amb reclamacions escolars es va tancar fa dos anys, quan es va inaugurar la remodelació del CEIP Eduardo Martínez Ródenas després d'anys de protestes i reclamacions per part de tot el col·lectiu escolar. En aquest cas, també van haver de patir el pas per les aules prefabricades, on van estar durant quasi tres cursos complets. Va ser a l'abandonar les instal·lacions, per a traslladar-se al nou centre, quan es va oferir la possibilitat al col·lectiu de l'Esteban de traslladar-se allí, millor condicionat que el solar que ocupen en l'actualitat. El consell escolar en ple va rebutjar la proposta amb la intenció d'exercir major pressió per a aconseguir la construcció del nou centre escolar. Ara, aqueixa mesura s'ha revelat insuficient i els pares han decidit passar a l'acció.

EL CALENDARI DE L'ESTEBAN

El pasat mes de març, un ple extraordinari va aprovar per unanimitat l'expedient de contractació de l'obra d'urbanització del sector 7 on

se situarà el futur CEIP Àngel Esteban. Al mes de gener ja es va avalar la cessió dels terrenys a la Generalitat i el plec de condicions per a urbanitzar la zona. Amb aquestes gestions, culminaven els tràmits que havia de realitzar el consistori pel que fa al futur centre educatiu i solament restava traure a licitació la urbanització dels terrenys i que la Conselleria d'Educació redactara el projecte de construcció del nou edifici, que seguirà els canons d'altres centres prefabricats en planta com els que s'han construït a Castelló o Borriana. El CEIP Àngel Esteban va ser inaugurat el curs 2007-2008 amb 90 alumnes que van passar a ser 270 en el segon curs escolar i arribaven a 320 estudiants en el 2009-2010, és a dir, quasi el triple de la xifra amb que va començar l'escola.

Aquest últim curs escolar es va haver de desdoblar tots els cursos de cycle infantil, a més de segon, quart i sisè de primària. Aquest increment d'alumnat motivà el trasllat del menjador del recinte d'infantil al de primària i, concretament, a un dels nous dos mòduls que s'implantaren en el pati. A més, els mòduls situats en el primer pis –fins al moment utilitzats com magatzem, sala de professors i aula de psicopedagogia, de religió i de compensatòria– van haver de destinar-se a classes lectives. La situació, per tant, no és per llençar coets i la inquietud del pares està més que justificada.

Adopcions irregulars: María va costar 200.000 pessetes

text i foto NATÀLIA SANZ

María Labarga, 42 anys, nascuda a Tortosa, Tarragona, un 29 de setembre de 1968. Ningú o quasi ningú posa en dubte que les dades que apareixen en el seu DNI siguen certes. María tampoc ho va fer. Va passar part de la seua vida amb la certesa que aquestes eren certes, almenys vàlids, com li va assegurar la seua mare una vegada i una altra quan ella va sospitar que podria ser adoptada per l'escàs afecte i poca semblança física que mantenia amb la seua progenitora.



Malgrat això, aquesta catalana que viu des dels dos anys en terres burgaleses va descobrir fa

quatre que els seus pares l'havien comprat a una matrona de Benicarló (Castelló) per unes 200.000 pessetes, "el valor que per aquell temps tenia un pis", confessa. María és el número 21 de Anadir (Associació Nacional d'Afectats per Adopcions Irregulars) un col·lectiu que reuneix actualment a 250 xiquets robats entre 1960 i 1985, del que forma part un grup de persones que només desitgen saber qui són i quines persones es lucraren amb les seues vendes. Precisament, amb aquest objectiu, l'Associació presentarà una denúncia davant la Fiscalia General de l'Estat a Madrid el pròxim 27 de gener, amb l'ànim que "es faça Justícia i paguen qui hàgen de pagar".

Quan María li va preguntar a la seua mare la veritat, aquesta li va contestar "el de sempre", que havia nascut en la clínica L'Aliança de Tortosa, situada en el carrer Teodoro González. María no va creure els arguments de la seua mare i va començar a investigar pel seu compte. El primer que va fer va ser recaptar informació sobre la clínica i la seua primera sorpresa va arribar quan un empleat de la mateixa li va confirmar que el sanatori mai havia existit en l'adreça que figura en la seua partida de naixement. Després de confirmar la primera de les mentides en les quals s'havia vist sumida la seua vida, es va desplaçar fins a la localitat tarragonina i va confirmar que en el lloc del carrer en la qual suposadament havia arribat al món no havia hagut mai una clínica, sinó una pensió: la Fonda Gas, segons dades del cadastre de l'època al que va tenir accés. María va parlar amb tots veïns del carrer i tots li van confirmar el mateix: que en l'any 1968 havia una pensió regentada per una veïna que viu ara prop

"Fem una crida a totes aquelles persones que són fills únics, que van néixer entre 1960 i 1990, els pares dels quals els tingueren a edats avançades i en estranyes circumstàncies", va explicar María.

de la mateixa, Dolores Riguera. Va localitzar a l'ama de la fonda gràcies a les fotos del seu bateig, en les quals casualment apareixen la pròpia Dolores Riguera, la filla d'aquesta, que per aquell temps tenia dotze anys, els seus pares adoptius i els seus padrins, dos veïns de Benicarló, fills de Pilar Conesa, matrona que "suposadament" es va beneficiar amb la venda del nadó, també retratada en la instantània. L'ama de la pensió li va assegurar no recordar que cap dona haguera donat a llum en aquell lloc al setembre de 1968, i la filla d'aquesta va semblar oblidar la data del bateig i els records del mateix. "A tots sembla que se'ls ha esborrat la memòria, amaguen alguna cosa i tots s'encobreixen", va asseverar María. Qui sóc? María no sap si va ser robada de les mans de la seua mare biològica, o si per contra la seua mare la va abandonar. Els seus pares adoptius vivien per aquell temps en el municipi de Benicarló, on suposadament Josefa Vivanco va viure un embaràs que ningú va presenciar, i d'on van escapar un any després "fugint d'alguna cosa", declara María. A pesar que el cas de María és l'únic confirmat en tota Castella-Lleó, l'Associació considera que poden ser milers els casos d'adults sense identitat que pot haver actualment a Espanya. "Fem una crida a totes aquelles persones que són fills únics, que van néixer entre 1960 i 1990, els pares dels quals els tingueren a edats avançades i en estranyes circumstàncies", va explicar María, qui considera que és necessari que aquelles dones que van donar a llum en clíniques sense anestèsia, amb pocs recursos i a qui se'ls va dir que els seus fills van morir en el part "isquen a la llum i demanden la veritat, perquè és probable que els seus fills foren robats".

EL BENICARLÓ, OH, NO ÉS LÍDER

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

S'APROPA L'ÚLCERA

L'any, per què ens hem d'enganyar, no es va acabar bé. El Benicarló no va ser capaç de fer-li un gol al Sant Mateu. No vull criar mala sang, però és cert que bé fóra per l'opípar dinar, bé fóra pel mal regust i el cos agre que em va deixar el partit, no vaig sopar. Com ho conto. Em vaig barallar amb la dona, vaig esbrincar els xiquets, vaig agredir la porta de casa amb una puntada de peu i tot, tot, perquè no van encertar a marcar en cap de les tres o vuit ocasions que vam tindre.

DIMISSION COL·LECTIVA

Sembla ser però que aquest campionat no el vol ningú. Si nosaltres haguérem guanyat a hores d'ara seríem líders destacats (a un punt del segon). Jo haguera arribat content a casa, no tindria els morros que tinc amb la mare dels meus fills i fins i tot haguera sopat, una cosa o altra, però haguera sopat. Ni el Vinaròs, ni el Traiguera, ni l'Alcalà, ni el Catí van aconseguir passar de l'empat i ens ho havien posat com deien que li posaven les caramboles al rei aquell que té nom de conyac, Felipe II, no? Frustració total.

NERVIS

El senyor Antonio Febrer, exjugador del CDB i acèrrim seguidor, em va comentar que no recorda haver vist mai en tots els seus anys d'aficionat un Benicarló més fluix. Potser va exagerar, encara que segurament no anava molt allunyat de la realitat. Mentrestant, el soci número u de l'entitat, Antonio Alsina, passejava neguitós per darrere la porteria contraria i no feia més que repetir estic nerviós, estic nerviós, tot emulant el malaguanyat Joaquin Escura –patidor per antonomàsia del nostre club. Jo no deia res, si de cas algun modest improperi contra el porter foraster per tractar de posar-lo una mica nerviós. Però res, nerviosos ens posàvem nosaltres que fallàvem –mala punteria, una mica de temor i la corresponent dosi de mala sort- fins i tot a porteria buida.

HI HA QUI NO POT SORTIR DE CASA

Menció d'honor per als aficionats santmatevans que van baixar a seguir els seus. Entre tots ens van ajudar



Foto: VICENT FERRER

a treure diners per poder pagar l'àrbitre. Ara que... es van treure la part. Allunyats de la resta de la humanitat, allà en un córner, van prendre possessió i van insultar l'àrbitre i van intimidar els nostres amb mots gruixuts. Increïble. Nosaltres, quan sortim de casa no obrim la boca i si diem alguna cosa se'ns tiren tots damunt i ens fan callar. I el més gros és que callem.

AREA SÍ QU ESTAREM BÉ

La llàstima va ser que l'empat a zero no ens va permetre d'estrenar el flamant marcador electrònic (o és elèctric?) que l'Ajuntament ha instal·lat al costat dels vestidors. No és la primera vegada que el CDB compta amb un enginy d'aquesta mena i recordo que al desaparegut camp d'allò que ara la gent jove en diu la plaça del Consum (?) i uns altres de l'emperador Carlos I (? També) hi havia un marcador gran de colors rojos i amb una publicitat de la Union des Assurances de París (UAP). No, si sempre hem estat uns avançats al nostre temps.

DESPEDIDA Y CIERRE

Bé, ara, per això de Nadal i les farteres previstes la lliga s'atura un parell de setmanes. Jo també descansaré. Més encara si cap. Bon dia.

Un CD Benicarló d'homenatges

text i foto GREGORIO SEGARRA

Aprofitant el tradicional menjar nadalenc amb la plantilla, la Junta Directiva del CD Benicarló que presideix Pedro Giménez, va aprofitar l'ocasió per a fer diversos homenatges. En primer lloc es va rendir un emotiu homenatge als components de l'equip protagonista del primer ascens en la història del club, l'aconseguit en la temporada 1954/55, quan militant en 3ª regional, es va aconseguir l'ascens a 2ª. Segarra, Pío, Dionisio, Arayo, Vinya, Tena, Brau, Antoniet, Fresquet, Lleixá, Juanitet i el fill del recordat Maluenda, van rebre una placa commemorativa en representació de tots els components d'aquell històric equip. També es va homenatjar al soci nº 1 del Club, Antonio



Alsina i a un dels afeccionats més irreductibles i incondicionals, ahora que jugador en l'època més gloriosa del club, Jesús Cesáreo Calb "César". Per a

finalitzar l'acte, no van faltar els parlaments d'alguns dels assistents, entre els quals es trobava Ximo Pérez Ollo, Regidor d'Esports de l'Ajuntament de Benicarló

EL CLUB NATACIÓ BENICARLÓ ACONSEGUEIX LA PERMANÈNCIA EN 1ª DIVISIÓ

text i foto CNB



El passat cap de setmana, dies 18 i 19 de desembre es va celebrar a la Piscina Municipal la Salera de Castelló la Copa Autònoma de Clubs de la 1ª divisió autònoma. El Club Natació Benicarló va acudir amb tots els nadadors i nadadores de categories absoluta, junior i també infantil, una bona representació de la natació benicarlanda amb la seua entrenadora Lucia Vicente, al cap davant.

Va ser una competició molt dura i els equips lluitaven per mantindre la categoria o per pujar a la Divisió d'Honor. En aquesta ocasió el club benicarló buscava mantindre la categoria en Primera Divisió autònoma, fet que va aconseguir després de tot una cap de setmana de nervis i molta lluita atès que, actualment, l'equip benicarló està en un moment de renovació amb nadadors molt joves.

La classificació final va ser la següent:

- 1.- Club Natació Piscis-Mislata
- 2.- Club Natació Vila-real
- Aquests dos clubs puguen a Divisió d'Honor
- 3.- Club Aquàtic Castelló
- 4.- Club Natació Gandia
- 5.- Club Natació San Vicente -Alacant
- 6.- Club Natació Benicarló
- Baixen a 2ª divisió els clubs següents:
- 7.- Club Natació Villena -Vinalopó
- 8.- Club Natació Sirenas - Catarroja

Els nadadors que van representar al Club Natació Benicarló van ser :

Categoria masculina : Miguel Piñana, Marc Fesquet, Marcos Fuente, David Marqués, Agustin Parra, Javier Traver, José Antonio Adell, Marc Avila, Joan Ferran Barrachina, Albert Astor, Carlos Fuente, Adrià Adell.

Categoria femenina: Raquel Fabregat, Meritxell Sospedra, Montse Astor, Sara Marqués, Maria Coll, Lucia Piñana, Marina Herrero, Claudia Campos, Nerea Sorando, Irene Sorando, Marta Valdearcos i Anna Garcia.

Un any més el Club Natació Benicarló estarà entre els clubs més importants de la nostra Comunitat i per altra banda ja està en marxa la tradicional Copa Nadal que aquest any es celebrarà al Port de Benicarló el proper dia 26 de desembre. Esperem que el temps ens acompanye i no faça massa fred. Us esperem diumenge a les 12 h al Port de Benicarló per animar als més valents que es llançaran a l'aigua gelada.

CARRETERES

text NATÀLIA SANZ



Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, ha manifestat la seua satisfacció perquè es va aprovar la inclusió en els pressupostos de la Generalitat Valenciana d'una partida que es destinarà a la construcció de la carretera Benicarló-Peníscola. D'aquesta manera es compleixen les demandes de l'alcalde del municipi, ja que l'altra infraestructura viària, la carretera de Benicarló-Càlig, ja comptava amb una quantitat econòmica en els comptes de l'administració autònoma. Domingo ha mostrat la seua satisfacció per aquest fet, encara que ha puntualitzat que "ara el que vull és que les traguen a licitació prompte, que és el realment important". L'alcalde de Benicarló va assegurar que "es diu que les trauran a finals de desembre o principis de gener, a molt tardar". Així l'hi ho va assegurar Luis Tena, vicepresident de la Diputació de Castelló, que pel que sembla tindria informació sobre aquest assumpte. "Quan les traguen, llavors demanaré jo la dimissió dels altres", va assegurar Domingo, en al·lusió a les declaracions de Joan Manel Ferrer, secretari comarcal del Bloc Nacionalista Valencià.

Ferrer ha lamentat "totes les mentides que el PP està fent des de fa anys amb el tema de la carretera de Càlig". Ferrer

BREUS

text NATÀLIA SANZ

Antonio Cuenca, regidor d'Urbanisme de Benicarló, ha fet públic el document que demostra que el consistori "sí que ha recorregut dins del termini i en la forma escaient" l'arxiu de les diligències practicades amb motiu de les expropiacions dels terrenys destinats a la construcció del Passeig Sud. Cuenca va assegurar que "jo no tinc cap interès a mentir", desdient les declaracions fetes per l'advocat de l'únic matrimoni que, segons l'edil, va denunciar al consistori per les expropiacions practicades en els seus béns. El titular d'Urbanisme considera que "des del meu punt de vista aquesta sentència no deté el procés", sinó que la sentència queda en suspens a l'espera de la resposta del jutjat. "El ministeri podria adjudicar l'obra i quan es resolga el procés judicial, ja parlarem de com s'arregla", va detallar l'edil. "De l'única cosa que té constància l'ajuntament és que aquest matrimoni va presentar un

lamentava els despropòsits que s'han fet "un darrere d'un altre en una infraestructura tan necessària per a la comarca i que milloraria la qualitat dels ciutadans del Maestrat". Els nacionalistes consideren que sense infraestructures de comunicació no pot haver un futur econòmic positiu i les "mentides del PP fan que la comarca es trobe en inferioritat d'altres territoris en plena crisi econòmica". El secretari comarcal ha preguntat a l'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo que "si s'ha cregut totes aquestes mentides del PP incloses les quals ell ha dit, i si complirà amb la paraula donada" i que passaria per no tornar a presentar-se com candidat a l'ajuntament de Benicarló si aquest vial, entre uns altres, no està fet al maig de 2010. Ferrer ha indicat que "és materialment impossible que s'adjudiquen les obres del vial, ja que per a fer les expropiacions fa falta esperar els terminis legals" i aquests no poden fer-se mai abans del mes de maig. Ferrer ha fet memòria de les intervencions dels diferents responsables populars en els últims anys i ha lamentat que "només són campanes al vol sense cap ganes d'executar el vial". Així va recordar l'anunci fet pel llavors regidor d'Urbanisme, José Antonio Redorat, qui va afirmar al desembre del 2004 que l'ajuntament de Benicarló disposaria al mes d'abril següent del plec de condicions per a traure a concurs les obres de la carretera. "Sis anys després, estem encara en el mateix punt", va lamentar. Ferrer va repassar les diferents declaracions fetes en premsa de diversos càrrecs polítics del Partit Popular referent a això, l'última d'elles la passada setmana quan Victoriano Sánchez, Secretari Autòmic d'infraestructures, va anunciar que "les obres del vial tenen consignació per a les expropiacions que fa falta traure a exposició pública" i continuava dient "que els terminis d'inici de les obres serà com a mínim el que tardem a fer els tràmits legals administratius". Així les coses, Ferrer va concloure reiterant que "el PP està dient mentides" i ha reclamat a Marcelino Domingo que siga "conseqüent amb les seues amenaces i no torne a optar a l'ajuntament de Benicarló".

recurs. En el jutjat a més hi ha altres recursos pel preu just que es va pagar pels terrenys, però no per les expropiacions", va desmentir Cuenca. En aquest últim cas va explicar que hi ha 4 afectats que no van considerar adequat el preu aplicat pel jurat Popular d'expropiacions. "L'ajuntament ha pagat a dues persones el preu just i encara així han recorregut" va lamentar l'edil.

Herbés i Sant Rafel del Riu han entrat a formar part de la Mancomunitat de la Taula del Sénia. L'assemblea celebrada a Rossell va donar el vistiplau a la petició d'aquests dos municipis, que se sumen a les 22 poblacions de les províncies de Terol, Tarragona i Castelló que ja estan integrades en l'organisme. L'ens a més, en compliment dels estatuts, va votar el relleu en la presidència, que assumirà a partir d'ara l'alcalde de Vallibona, Juanjo Colom, rellevant en el càrrec a Núria Ventura, alcaldessa d'Ulldecona. En la mateixa assemblea s'aprovava el pressupost per al 2011, que ascendeix a 5.331.006 €.

GEGANTS I CABUTS, PER A GRANS I MENUTS

text i foto NATÀLIA SANZ

Era la primera vegada que es feia aquest tipus de proposta i, per la resposta rebuda del públic, no serà l'última. La Colla de Gegants i Cabuts de Benicarló ha organitzat aquest cap de setmana un taller dirigit a grans i xiquets amb la intenció de difondre la cultura gegantera en la ciutat.

Van ser molts els curiosos que es van acostar fins a la plaça del MUCBE, on es va desenvolupar el taller pràctic, amb la intenció de participar en la proposta. Així, els més menuts van començar l'activitat acolorint els dibuixos dels gegants de Benicarló. Tolo i Mar, Tossa i Puig, Pau i el popular Gori canviaren els seus colors originals per a ser recreats en l'imaginari infantil vestits amb diferents propostes. Els més majors, mentrestant, s'encarregaven de 'plantar' els gegants en la plaça, aprenent al seu torn el maneig de tan complicades estructures. A continuació, grans i menuts van gaudir amb la confecció de cabuts. L'agrupació havia preparat les bases amb periòdics i cua, muntats sobre un globus inflat perquè adquirira la forma dels caps. Van ser els xiquets qui, gràcies a la seua desbordant imaginació, van imaginar la composició d'aquests peculiars cabuts, que van ser prenent forma davant la sorpresa dels integrants de l'associació organitzadora de l'esdeveniment. "No creïem que foren capaços de recrear amb tanta soltesa les estructures", van assegurar. I és que els colors es van anar entremesclant en els pinzells, les safates i sobre els mateixos capgrossos, donant com resultat increïbles estructures dignes dels més afamats artistes contemporanis. Atés èxit del taller i l'entusiasme dels participants, tots ells van ser convidats per la colla a participar amb el cabut confeccionat en la desfilada de benvinguda dels patges de SSMM els Reis Mags d'Orient, que es portarà a terme el 2 de gener.



Van ser molts els curiosos que es van acostar fins a la plaça del MUCBE, on es va desenvolupar el taller pràctic.



Magnífica participació en el XXX Cross Ciutat de Benicarló

text i foto VICENT FERRER



Raquel Landin i Octavio Sanchís guanyaren amb claretat.

Diumenge de matí es disputava el XXX Cross Ciutat de Benicarló en un circuit situat al costat del Polígon Industrial i en el que van participar prop de cinc-cents atletes entre totes les categories. Raquel Landin i Octavio Sanchís van ser els guanyadors de les proves sènior.

Un circuit variat el que havia preparat el Club d'Atletisme Baix Maestrat, qualificat com a dur per molts participants, cosa que es va poder comprovar en les dues últimes proves, propiciat per la distància, que va fer que poc a poc els grups al capdavant anaren perdent unitats cada vegada que passaven per la línia de meta. Tot això en una matinal en la que la pluja va ser l'única amenaça que es va complir a l'eixida de la carrera sènior femenina, encara que després escampà. L'alta participació va vindre donada perquè la prova puntuava per al Campionat Autonòmic.

La carrera sènior, promeses i veteranes femenines, sobre 4.330 metres, va tenir una clara dominadora, Raquel Landin que, des dels primers metres, va prendre el cap del grup i amb el seu fort ritme va anar reduint el pelotó fins que es va quedar sola traient-li mig minut a la segona classificada.

L'última carrera, sobre 9.840 metres, va estar molt competida, malgrat el fort ritme que van imposar els millors, però fins a la quarta volta no es van quedar al capdavant de la prova cinc dels atletes. En cada canvi de ritme, quasi sempre iniciat per David Graella, s'anaven reduint els corredors però, tot i així, el que al final va ser el guanyador i que els va aguantar tots, Octavio Sanchís, després de l'últim pas per meta, va donar una forta estirada i l'última volta li va servir per a distanciar-se de tots els altres i guanyar amb total autoritat el XXX Cross Ciutat de Benicarló.

Classificacions:

1. Raquel Landin Cobos, C.A. Benacantil, 14.52.
2. Sandra Díaz Hernández, C.A. L'Alcudia, 15.26.
3. María José Casinos López, C.A. Silla, 15.36.
4. Marta Pons Peña, C.D. Team Evasión, 15.50.
5. Carla de Tena Silla, C.A. Torrent, 15.54 (1ª junior).

1. Octavio Sanchís, Penades, C.A. L'Alcudia, 30.11.
2. David Parrilla Portolés, C.A. Delta València, 30.14.
3. Alejandro Llamazares Rey, C.A. Delta València, 30.21.
4. Oscar Tomás Reina, C.A. 43 y pico, 30.35.
5. Vicent Más Leyda, C.A. Dianium, 30.47

"Amics de La Mar" tanca la temporada

text GREGORIO SEGARRA

L'Associació de Pesca Esportiva des d'embarcació "Amics de la Mar" de Benicarló, va posar dissabte passat fermall d'or a una intensa temporada, amb la disputa de la 2a i definitiva fase del tradicional Concurs de Nadal, que havia tingut el seu primer lliurament en la primavera passada. Un peculiar concurs en el qual les úniques captures que puntuaven són les benvolgudes sípies. Després del corresponent pesatge, i una vegada sumats els resultats de les dues fases, va resultar vencedora l'embarcació "Lanair", patronejada per Gregorio Pío, seguida a escassa distància per "Xiroco", que patronejada per Pepe Egea es va retrobar amb el podi després d'una llarga

sequera de resultats. En tercera posició es va classificar "Huracán", que partia com a favorita després de la seua victòria en la 1ª fase, però que no va poder defensar la seua privilegiada posició a l'estar de viatge el seu patró, Isaac Franc. A continuació es van classificar les embarcacions "Xaloc VII", "Fidel" i "Patroneta". Aquest concurs va tancar una temporada que va començar amb la disputa del Social de Ronsa, que després de disputades totes les fases van ocupar el podi les embarcacions "Xaloc VII", "Newpiil" i "Caprichosa", per aquest mateix ordre. També es va disputar durant la temporada que ara acaba el ja tradicional Concurs Open de Curri de les Festes Patronals, en el qual van aconseguir les tres primeres places les embarcacions: "Patroneta", "Newpiil" i "Estel Blanc".

LLÀSTIMA DE RESOLUCIÓ

Llàstima de resolució, la del govern central ara en *l'afaire dels controladors*, que no ha sabut –o no ha volgut– aplicar en situacions de més alarma encara que la del col·lapse dels aeroports: la crisi econòmica. Perquè la “milionada” d'aturats, el tancament de nombroses empreses, el desassossec i la misèria en què es troben tantíssimes famílies, la negra perspectiva de futur de tants titulats i la desconfiança generalitzada de la ciutadania, són prou més greus que l'episodi de les vacances frustrades del “pont” de la Constitució, ni que siga de milers de viatgers, doncs la crisi econòmica ha afectat al 100% de la població i el col·lapse aeri no.

Per això una resolució contundent del govern contra els responsables –inversors mafiosos i delinqüents i entitats financeres i bancàries còmplices– d'una tal “debacle” haguera estat encara més aplaudida pels ciutadans. Però no: lluny d'això els bancs han estat els mimats de les mesures governamentals de xoc (¿) amb subvencions milionàries i les beneficiàries directes les grans fortunes, que s'han estalviat de contribuir a superar la crisi, mentre que és sobre les espatlles i les butxaques exhaustes de la classe treballadora i dels pensionistes –com sempre en capitalisme– que es carrega la recuperació econòmica.

Contundència, doncs, segons i còm, pel què es veu.

Marc Antoni Adell

Llàstima de resolució, la del govern central ara en *l'afaire dels controladors*, que no ha sabut –o no ha volgut– aplicar en situacions de més alarma encara que la del col·lapse dels aeroports: la crisi econòmica.

POLÍTIQUES DESNORTADES

Les que practiquen els “populars” a València, envers Catalunya: no només no fan res per la llengua i el país, que encara els ofèn (?) que altres ho facen, com ara en les subvencions a l'Escola Valenciana o a Acció Cultural, que mai venen de la Generalitat d'ací.

I és que, en absència de projecte i de nord, el Consell del sr. Camps es limita a “vigilar” el què fan altres, per criticar-los, intentant així dissimular la mala consciència que els tenalla, per l'abandó de les seues obligacions. Això sí, diners per a les trames corruptes i per als grans *eventos*, a cabassos, però per a les coses de profit per als valencians –la llengua, l'escola, la cultura, la sanitat pública, els vials, els barris, el territori...– res de res.

Tot un (pèssim) exemple de fer política.

Marc Antoni Adell

Dr. Climent

NADAL 2010

El facultatiu, abandonat per la societat i sense essers volguts, ha trobat un refugi de compressió pels Nadals amb unes estudiants europees que estan de beca Erasmus. Així faran un sopar privée a l'hostal on s'allotgen per gaudir de les delícies culinàries de la unió europea.

Tots plegats enfront la crisi, elaboraran un menú senzill amb sabors típics dels seus països: de entrada almeja a l'anglesa, seafruits de la saxona i després el segon, conill a la francesa, *nouvelle cuisin de la parisina*. Per arrodonir, als postres, iogurt grec, l'especialitat del cambrer del club.



Ja torna Nadal

text JOAN HERAS

La Carla, abrigada dins la seva jaqueta d'hivern, torna a casa i pensa que aviat els dies, poc a poc, començaran a fer-se una mica més llargs. Anys enrera, desitjava que passés tan aviat com fos possible el final de la tardor i l'inici de l'hivern perquè no li agradaven gens aquestes tardes terriblement curtes de llum del dia. Se sentia trista, com si els dies passessin massa de pressa i la mandra omplia amb massa força els espais de les seves ganes de fer coses. Ara, però, lluny de l'adolescència, no és tan sensible a la brevetat de les tardes hivernals i, en canvi, nota amb claredat la brutalitat del pas del temps perquè fa quatre dies que hem començat el curs i ja som Nadal, una altra vegada Nadal.

La tarda de feina ha estat intensa. A l'escola, ja es prepara a tota màquina les festes i això vol dir que es barregen, sense cap ordre, els assajos dels qui preparen el festival del darrer dia amb les notes i els informes que cal anar enlllestint i la decoració, cada vegada més complicada i polèmica, dels passadissos i les aules. decideix regalar-se uns minuts i, abans de tornar a casa i afrontar les diverses tasques que l'esperen –la llista mental està perfectament detallada–, se'n va uns minuts a veure el mar. Ja fa estona que és ben fosc i la lluminària natalenca crea un ambient especial. I és que necessita, més enllà de trencar amb la feina que ha bategat amb contundència durant tot el dia i renovar energies per la part de jornada laboral no remunerada que encara li queda per fer, donar unes quantes voltes a la decisió de què han de fer aquests dies de festa. Ahir en van parlar amb el Ferran i no van arribar a cap port definit. Torna Nadal i torna la pregunta, la pregunta que no té res a veure amb la bonica poesia de Martí i Pol que parla de decalatges entre la pau que proclamem amb les paraules i de la guerra que afavorim de fet amb els nostres actes. La pregunta que acompanya a la Carla en aquesta arrancada de vespre força fred, de nit clara, és més senzilla però també força difícil de respondre: ¿què han de fer aquests dies? ¿Han d'anar, com cada any, el dia de Nadal a casa la seva mare i per Cap d'Any a casa els pares del Ferran? Durant uns anys, i sobretot gràcies a la infantesa del Marc, el calendari de celebracions familiars s'havia establert quasi com una rutina. Aquest any, però, hi ha canvis necessaris perquè el pare de la Carla va morir aquest estiu i la seva mare diu que no, que aquest any no vol fer cap celebració. A més, la seva germana ha decidit anar a casa dels seus nous sogres el dia de Nadal i el Marc, aquest fill que ja camina per l'adolescència i que potser també se sent emmandrit o una mica trist per aquestes tardes massa curtes, diu que això de les celebracions familiars són un rotlló impressionant i que haurien de fer alguna cosa, d'anar a

Fronteres

passar uns dies a fora. La idea del Marc ha trobat un bon ressò en el Ferran, aquest home que sempre ha viscut aquesta època amb desgana i que veu que ja els queden poques oportunitats per compartir dies de vacances amb el fill que d'aquí a quatre dies ja camparà pel seu compte.

La Carla passeja pel costat d'un mar que està força tranquil i pensa en els dies de Nadal de la seva infantesa. Recorda les anades al bosc a buscar molsa amb el seu pare per fer el pessebre, una feina que requeria força hores de meticulós muntatge. No sap perquè, però ella sempre ho reconeix, l'esperit de Nadal la commou d'alguna manera. No és una qüestió de sentiment religiós ni una excusa perfecta per legitimar una activitat consumista compulsiva. Potser és el fet d'estar junts, tota la família, malgrat que hi hagi desavinences i poca sintonia. Potser és aquest desig de sentir-se família, ni que sigui per uns instants. Aquest sentiment que, amb la mort del pare, s'ha esquarterat d'una manera profunda. I no sap què ha de fer perquè ja va veient que, faci el que faci, se sentirà estranya. No es reconeix com a dona de rutines estrictes però sí que sent que hi ha certes tradicions que formen part de la seva identitat, del seu paisatge. El canvi obre pous, fredors i la consciència del pas irreversible del temps amb totes les seves conseqüències.

Un adéu cridat des de dues bicicletes la retorna a aquest ara confós. reconeix al Mohamed i al Nael, que aquest any ja acabaran la primària i l'any que ve ja aniran a l'institut. Ja fa cinc anys que els coneix i pensa que, malgrat tot, se'n sortiran. Són espavilats i tenen ganes de tenir un futur millor que el seu passat. Aquesta tarda els ha vist assajant les nades que cantaran el dia del festival de Nadal i pensa que, per a ells, tot això és una cosa que els ve molt grossa, que els toca de ben lluny, més enllà de les desitjades vacances escolars. Probablement per a ells, per a les seves famílies, el dia de Nadal serà un dia qualsevol i no hauran de decidir si van aquí o allà, amb la família de l'un o de l'altra. El pes de la tradició ens apreta fort i ens fa submisos a les seves cadenes. Preguntem-ho, si no és així, a totes aquelles persones que viuen amb tristesa, amb desolació, aquestes festes. Ens agradi o no, ens impregni més o menys, l'esperit de Nadal està arrelat en els racons més íntims de la nostra cultura i no és gens fàcil desempallegar-nos dels seus tentacles sentimentals.

La Carla mira el rellotge: quasi les set. Ha d'anar cap a casa. Però la pregunta encara resta oberta. Sap que és ella la que ha de decidir. El Ferran s'apuntaria amb entusiasme a la proposta feta pel Marc d'una fugida com a solució. Però també sap que el Ferran no defensarà activament aquesta opció. Cal, doncs, que prengui una determinació i que respongui la pregunta. I és que ja som, de nou, a Nadal. Torna Nadal i torna la certesa: el temps passa vertiginosament.

DEMANEN QUE DEIXEN INSTALADES LES CANALITZACIONS DEL GAS

text NATÀLIA SANZ

Esquerra de Benicarló proposa que els nous carrers que s'estan urbanitzant en la ciutat prevegen la canalització del gas natural. Geroni Salvador, president local, ha demanat arran de la coincidència dels treballs de canalització de gas natural en la localitat amb les obres de remodelació d'importants carrers de la població i la previsible expansió del servei per tota la ciutat, que es preveja l'existència d'aquest nou servei i de qualsevol altre en l'execució de les remodelacions que hi ha en marxa. Segons Salvador, "les remodelacions que s'estan realitzant són costoses, s'espera que deixaran uns carrers en molt bon estat després d'anys d'abandó per part del propi PP i seria una llàstima que una vegada acabades les obres i acabats d'asfaltar s'hagueren de tornar a alçar, fer noves rases i talls per totes les voreres fins als habitatges, com lamentablement ens temem que passarà". Segons el president de Esquerra-Benicarló "és de sentit comú que els nostres dirigents conviden' a les empreses amb les quals han estat tan condescendents -i que han rebut subvencions a fons perdut de la pròpia Generalitat per gasificar aquests pobles-, a deixar preinstal·lats alguns centenars de metres de canonades per al gas natural". Salvador ha recordat els casos de l'Avinguda Iecla i César Cataldo, on és la pròpia Generalitat la que s'està gastant 2,5 milions d'euros (més de 400 milions de pessetes) a remodelar



els carrers. "Seria absurd que es permetera en pocs mesos que es malmeteren de nou", ha afegit. "De la Generalitat estem acostumats que es dilapide diners en ximpleries, però ací no podem permetre que les poques inversions que ens han vingut aquesta legislatura es facen malbé per omissió i per una mala gestió del departament d'Urbanisme", ha conclòs.

FORMIGÓ I SENDES VERDES PER A LA COSTA NORD

text NATÀLIA SANZ

La Costa Nord de Benicarló tindrà una senda litoral i protecció mitjançant plataformes de formigó en la zona més degradada. Així ho planteja la Direcció general de Costes en el projecte bàsic d'ordenació del front litoral: tram Vinaròs Sud-Benicarló Nord, que va ser presentat en l'ajuntament de Benicarló en una reunió a tres bandes celebrada amb representants del Ministeri de Medi ambient. Carlos Eleno, director general de ports, va detallar que en l'ordenació del front litoral ha quedat fora la costa sud de Vinaròs, pel que s'actuarà només de la desembocadura del barranc de Aiguoliva al de la Rambla de Cervera. Un dels principals compromisos adquirits en les diferents reunions era el respecte pels habitatges existents en la zona "que no s'haurien d'enderrocar", va assenyalar Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló. En el primer quilòmetre i mig "amb habitatges consolidats i alta densitat" les actuacions se centraran en la construcció d'una senda que recorrerà aquest tram de costa i la creació de zones verdes. "Ací no hi ha protecció del litoral perquè aqueixa part li correspon a Costes", va indicar Eleno. No obstant això, en la zona costanera més propera al centre urbà de Benicarló, conselleria sí que s'atreveix a proposar al ministeri "rigiditzar la costa amb tres plataformes de formigó que deixen entre elles menudes platges" i acabar en el mar mitjançant espigons. El segon tram del projecte, amb menys densitat d'habitatges construïts, el projecte preveu una senda verda



amb passeig i miradors. Malgrat l'optimisme que es respirava després de la reunió, Eleno va voler deixar ben clar que "primer cal protegir la costa perquè no té sentit que actuem nosaltres si no es consolida abans el litoral". Així, el director general va explicar que malgrat que "als representants del ministeri els ha semblat bé la nostra proposta" el projecte iniciarà ara els tràmits administratius pertinents.

Representants de conselleria i ajuntament es desplaçaran el pròxim 13 de gener a Madrid per a presentar el projecte davant el ministeri "i que es veja que estem les tres administracions en el mateix vaixell" va assenyalar l'alcalde de Benicarló, qui va recordar que per la seua banda l'administració central també ha adjudicat l'estudi dels corrents i moviments en la zona encaminats a dissenyar la protecció del front litoral. Eleno va destacar que perquè les actuacions en la costa nord benicarlonda siguen una realitat "necessitem tenir el projecte mediambientalment aprovat, així com el del ministeri", tràmit que va calcular pot estar emplenat en un any, ja que "inicialment no han d'haver problemes".

ve de la pàgina anterior

fóra d'ací. Fins i tot es porten la camionada dels seus llocs d'origen. Un de Castelló, que ja, i l'altre de Viver, *na menos* que de la comarca de l'Alt Palància. Així farem pobre el poble! Les fotos ho demostren. Tota la raó pel personal de La Veu.

Espanyol - Barça benicarlondo

Segons tenim entés les relacions Barça-Espanyol de futbol han començat a funcionar com cal arran del dinar de germanor que, abans del partit, van fer les dues directives futboleres, això sí, propiciat pel seu menú que incloïa, literal, "alcachofas de Benicarló rellenas con triángulos de morcilla y verduritas de temporada", tot guarnit amb una excel·lent presentació per TV3 del nostre presentador més internacional, "Pitxi" Alonso, que devia portar una bona galipandria si tenim en compte el gran mocador, a topos, que li envoltava el coll. I és que allà on anem triomfem. Com som d'internacionals



estratègics en terriorio valenciano. AVE, España! Ja ni província, més bé una cosa com Argüelles o San Blas, un barri del

rompeolas de las Españas. Així sembla que ho veuen els opinadors i els polítics d'ací (?) que s'omplen la boca amb bla, bla, bla. Mentrestant, has de perdre el dia si vols anar a fer un encàrrec a València i ni et

plantejes anar a Xàtiva o Alcoi sense fer un parell de nits fora de casa amb transport públic. Parlem del "corredor" Madrid-València... Corredor de què? De

raberes en transhumància i de turistes en desbandada! Si ho han fet perl comerç, modestament trobem que no ho han encertat. Tot el que no siga posar la capital a París passant per Barcelona, com per cert demanen els empresaris valencians, catalans, murcians, andalusos i balears, és fum de palla. I de palla ben cara.

Comerç partidista

Mira tu quines coses. Els tafaners ens hem assabentat que a un sector comercial del poble que pensa que tot ho fa bé no els agrada sortir en aquesta secció. És per això que ha decidit que, amb el vistiplau de la regidora del ram, passar de nosaltres. Si el que volen són afalagaments i tocadetes d'esquena, com el que "bonito es Badalona", del Serrat, que no es preocupen: ja intercedirem amb els de La Veu perquè quan els traguen a primera plana siguen més miradets i mostren més el que ens uneix que no el que ens separa.

Poca consideració

Diumenge passat hi havia davant la platja del Morrongo un cotxe de matrícula estrangera amb el cep posat. Res d'estrany i res d'inusual. El cotxe però anava guarnit amb llacets i flors i era, segur, d'una parella de recent casats. Dues coses pensem els tafaners. Primera, que l'afany recaptatori del nostre ajuntament és tan gran que fins i tot gosem enterbolir el viatge de noces d'una parella de novensans. Segona, que la parella en qüestió, segurament, fruit d'una situació de libido incontenible, va deixar el cotxe allà on van poder i es va llençar als menesters conjugals amb tanta urgència que no els va permetre ni vore on havien aparcat. Si ja ho diuen en espanyol allò que "la jodienda no tiene enmienda".

Madriderráneo



Detalle de un mosaico costumbrista en la estación del Nord de Valencia

El Grao de Madrid

Vencidas y desarmadas las últimas resistencias, España acaba de afianzar las últimas conquistas

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Sabeu què és una peralta?

Als tafaners no ens va sorprendre que segons el senyor Peralta, delegat del govern central al nostre país, la gent del camp són de segona categoria. Que diem de segona, de tercera, perquè no tenen ni dret a queixar-se segons el senyor delegat de govern. Així, en un tres i no res amolla dues perles farcides d'hipocresia (per titllar-les d'alguna manera): "Ojalá que la seguridad en la Comunitat fuera que roban naranjas y cobre en los campos" i "los robos en el campo son un problema puntual que hay que situar en su justo terreno", i es queda tan ample afegint a més que "los turistas quieren tranquilidad y seguridad". No res, que no cal escandalitzar-nos amb nimietats com aquestes i als que no venim de tuisme que ens bomben. Que els ho diguen als llauradors del nostre poble que al final no denunciïn perquè ningú els fa cas. Perdó, la Junta de seguretat, sí. Ho apunta i fins a l'altra reunió...

Una... així d'alta!

I és per allò de dalt que hem volgut regirar l'hemeroteca i hem trobat unes altres perles del mateix caire proferides pel mateix personatge. Aquest senyor és el mateix que fa unes setmanes va qualificar de "visita" les amenaces, insults i intimidacions d'un grupuscle ultradretà que van obligar a tancar els comerços de Benimaclet per por a patir les conseqüències de la seua "ideologia". Una ideologia que com ell remarca "més enllà que ens puga resultar sorprenent eixa ideologia en la mesura que



no dóna resposta als problemes de la societat actual, forma part de la vida democràtica". Davant d'aquesta frígida resposta institucional s'entén l'anàlisi que fa del País Valencià l'informe Raxen, on es destaca que el nostre territori té l'honor d'ostentar el liderat europeu en matèria de delictes d'odi. "*La Comunidad Valenciana vuelve a encabezar el ránking de casos de xenofobia y racismo.*" (El Mundo, 22-06-2010)

Ci... ològic

Ai, Déu meu la que s'hagués pogut muntar si arriba a sortir el nou servei "cinològic", dels civils que apareixia a l'article del sant dels animalets de la passada setmana, després que el traductor del SALT tornara a fer-ne una de les seues i canviés l'"n" per una "t". Ja ens veiem ací a totes les dones demanant hora per la seguretat del servei. Una mica més i han de muntar un nou servei d'obstetrícia civilera. Sort que un tafaner, bona gent, se'n va adonar i va deixar les coses com havien de ser a la festa del animalets: amb exhibició del bon treball dels nostres cans policies i no del personal femení fent cua a la caserna dels civils.

El noi del pijama de ratlles...

Torna a escaquejar-se el del pijama, la presentació de llibre al poble veí del nord, i ara un

sopar (amb altra presentació de llibre abans). Aquest home sembla tenir els divendres ben apanyats, que no necessita eixir de casa. Salvant les distàncies haurem de fer com els acadèmics del Nobel i posar una foto seua sobre la cadira que ocupa a la redacció de *La Veu*... O fem una recapta i li regalem un batí perquè puga eixir de casa!

Treballa per un altre?

Alguna cosa sí que fa. Potser evitar les reunions de *La Veu* perquè s'ha compromés amb un altre amo. De fet, alguna cosa seua hem llegit en un llibret de sant Antoni. I la veritat és que el tema no direm que és de molt santedat. Mireu només algunes mostres del que hi escriu i ivagineu-vos (perdó, imagineu-vos) l'assumpte: pilotes, potents, pelots negres, petxina, xarnera ampla, carn, estri, esforç, caiguda, menejant-se, amb l'ajut de la punta, ben calenta, desenfrenada, regalimant, òrgans, llengua, se l'engull amb dignitat, crema com una mala cosa, cap endins... Cal seguir? I després, aquest és dels que es queixen si *La Veu* fa portada de temes poc refinats...

De fora vindran...

Arran del tema de la setmana passada —que a les obres públiques del nostre poble no es contractava personal d'ací— els tafaners hem fet una passejada per les ídems per comprovar quina base sòlida tenia aquesta informació. Després de wikileaks ací no ens podem refiar ni del sereno. Doncs al que anem, vam fer una ullada per aquestes obres "públiques" i, certament, no vam trobar ni un treballador d'ací. I és que per no trobar no vam trobar ni un camió dels que per allí circulaven que

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Ja no sé com dir-ho, però ho faré per darrera vegada perquè, malgrat tot, no vull ser pesat ni repetitiu. Tinc la sensació, senyora Garcia, que haurien de fer un pensament i, aprofitant que s'acaba l'any i amb l'excusa de la crisi, anar plegant i desaparèixer del mapa quiosquer local. Tinc el convenciment que això que ara tenim entre mans, no pot anar endavant de la manera que va. No pot ser que una sola persona, per molt treballadora que siga, haja d'omplir cinc pàgines ella tot sola. Tampoc hauria de ser que ens trobem quatre pàgines sencers dedicades a la informació esportiva, per molta importància que li puga donar el seu llibre d'estil (?) al "mens sana i corpore sano". Això ho he dit tantes vegades que fins i tot a mi em sembla buit de contingut, per això tinc clar que per molt que m'exclame i ho repetesca mil vegades, ningú no es donarà per al·ludit i tot seguirà igual. En setmanes com aquesta em pregunto on està la gent que li hauria de donar el toc de qualitat a aquesta publicació. Si bé és molt cert que la redacció de les notícies és impecable, segueixo pensant que Natàlia hauria de modificar una mica allò que ja ha publicat a altres mitjans quan apareix a *La Veu*, amb eixe punt de vista irònic que treu quan esmola el bolígraf. Però clar, jo no son ningú per a fer treballar més a qui més treballa, ni per a demanar que escriga a qui no

en té ganes. Per darrera vegada repeteixo que hauríem d'aspirar a més o anar-nos tots cap a casa.

Tot això de tornar a casa, ho he fet per tal de poder enllaçar el tema de la setmana, així que es podria establir un paral·lelisme —tot salvant les distàncies i el motius— entre la gent que fa/fem aquesta revista i l'alcalde del nostre poble. Quan Domingo va posar damunt de la taula del dirigents del Pp que la seua candidatura a la principal poltrona local estava condicionada a l'execució d'un parell de carreteres, semblava que ho deia seriosament i molt empipat. Ara, que ningú no ha fet res al respecte i els de dalt s'han passat la seua petició per l'arc del triomf, es troba davant una interessant decisió: o se'n va cap a casa amb la cara ben alta, o es torna a presentar amb les orelles catxes. Un afamat almirall de la marina espanyola, que al nostre poble té dedicat un dels seus carrers principals, va dir que s'estimava més quedar-se sense vaixells que no perdre l'honra. Si ara Domingo se'n va cap a casa i aconsegueix això que va dir, els demostrarà al seus caps que una part del seu aparell reproductor té unes mides considerables i que la seua ubicació és immillorable, mentre que si es torna a presentar quedarà davant els mateixos com un corderet que està a les seues mans, en la línia d'un altre conegut ex-alcalde i ara diputat autonòmic. Aquest últim és un exemple clar d'on es pot arribar sent sumís, pilota i gens reivindicatiu.

Espero que Domingo no tinga com a model a seguir a Mundo. Espero.

Llegint la notícia de la pàgina quatre, m'ha vingut al pensament que farà un parell de setmanes em van trucar a casa per si jo volia participar en una enquesta. Òbviament vaig acceptar perquè m'agrada opinar sobre tot allò que passa al nostre poble. No vaig tindre cap dubte que l'enquesta havia estat encarregada pel partit popular, perquè les preguntes anaven molt ben encaminades. Com no podia ser d'una altra manera, els vaig suspendre a tots, fins i tot als que no manen. A vore si n'aprenen i es posen a treballar tots plegats pel bé del nostre poble, que falta ens fa.

Tothom té un quefer amb això de si Sant Antoni serà festa escolar o no. Penso que si del que es tracta és que els xiquets porten els seus animalets per a ser beneïts, i per això s'ha de perdre un dia de classe, ja hem arribat on anàvem. Això és com aquell que li explicava a un estranger que mentre sant Isidre —d'ofici llaurador— deixava la feina per tal d'anar a missa, uns àngels baixaven del cel i li llauraven la terra. L'estranger va haver de reconèixer que allò sí que era un miracle molt espanyol.

En fi, no me'n vaig adonar de l'errada de la darrera pàgina dels números romans, encara que reconec que això del quaranta-deu m'ha agradat.



ENGUANY DEMANEM PILOTES

Aquestos Nadals, els xiquets demanen pilotes com regal. No de la classe de pilotes que serveixen per a jugar i per a fer esport, sinó pilotes de les altres. Pilotes de les necessàries per a aconseguir que els reis que no són tan mags, es a dir, l'administració, complisca les seues promeses.

Perquè un col·legi amb les condicions mínimes per a l'ensenyament no és una d'aqueixes infraestructures que es concedeixen de tant en tant a un poble com a premi del cacic de torn per la fidelitat demostrada; un col·legi és una necessitat primordial. En aquestes dates en les quals enviem donatius als que estan molt pitjor que nosaltres per tal que construïsquen pous i hospitals i també col·legis, pensem que les aules

764

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

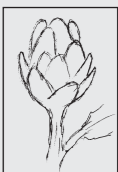
prefabricades en les que estudien els nostres fills no es corresponen amb la idea que tenim de progrés i de benestar. Aquestes aules converteixen l'anunci polític de qualsevol inversió en qualsevol altra cosa en un insult a la ciutadania. Poques obres tenen prioritats sobre aquesta i cap hauria de fer-se abans que aquesta, perquè en un temps de competitivitat en el qual els nostres

fills hauran de prendre decisions importants, l'educació és primordial, i l'educació necessita escoles com cal. Com expliques a un xiquet la importància d'aprendre quan la societat ni tan sols es molesta a crear un espai digne per a l'ensenyament? Doncs això, enguany volem trobar sota l'arbre de Nadal unes pilotes. Amb dues bastaria.



EDITORIAL

Carxofa:



Desitjem unes bones festes i un bon any 2011 a tothom. La setmana que ve ja omplirem els mitjons de carbó i panissoles dedicades a qui calga, sobretot als de sempre.

Fitxa de subscripció a La Veu de Benicarló

Nom _____ Cognoms _____
Domicili _____
Població _____ CP _____ Telèfon i a/e _____ @ _____

Se subscriu a **La Veu de Benicarló**, per l'import de **75,00 euros** (50 números, anual) prorrogable si no hi ha ordre en contra (l'anulació caldrà avisar-la amb dos mesos d'antelació). Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 24 euros anuals

Forma de pagament: **(1)** Domiciliació **(2)** Transferència bancària

(1) Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per 75 euros a l'Associació Cultural la Feram de Benicarló (C/Sant Francesc, 95 Casal Municipal · 12.580 Benicarló)

Signatura _____, d _____ de 201

Domiciliació bancària

BANC/CAIXA _____
ADREÇA _____
NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMPTE _____

Codi de compte _____

Senyors, els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de la subscripció a **La Veu de Benicarló**

(2) Transferència bancària de 75 euros (50 números anuals), a favor de l'Associació Cultural la Feram de Benicarló. **C/C 3162 1201 07 1153776529**. La transferència s'haurà de realitzar abans de la recepció del primer número de la subscripció realitzada (cal enviar per fax al 964 47 56 98 o correu ordinari el comprovant de la transferència o de l'ordre de pagament). Fins la recepció d'aquest, no es remetrà el primer exemplar de la subscripció.



Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport



COL·LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat



La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

